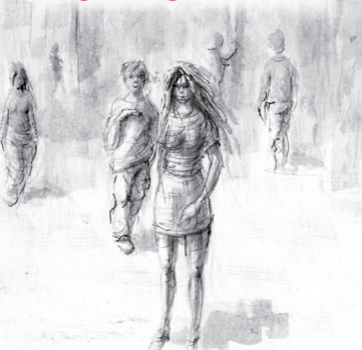

Miroslav Búran

POBLÚDENIE

Richard Lunter - KICOM

Miroslav Búran

POBLÚDENIE

Vydavateľ Richard Lunter – KICOM

Text: Miroslav Búran
Ilustrácia na obálke: Juraj Bocian
Zalomenie: Zdeno Brontvay
Korektúry: Jana Burdová

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM
Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781

Objednávky: www.knihanaj.sk
info@knihanaj.sk

Vydanie prvé, rok 2016

ISBN 978-80-89780-11-2

© Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná, kopírovaná bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

Kamkoľvek idete, choďte celým srdcom.
(Confucius)

Pod'akovanie:

Ďakujem všetkým blízkym,
ktorí mi pomáhajú a pozitívne ma ovplyvňujú.

Ďakujem rodine Hazuchovej
za finančnú pomoc pri vydaní knihy.

Autor

1. kapitola – Byť chemikom sa opláti

„S tým by som sa nevyspala ani keby bol posledný muž na svete!“ zahučala Hedviga a zavinula si mokré telo do uteráka. Zobrala do rúk hrebeň a rozčesávala si dlhé čierne vlasy siahajúce až po pás. Zita sa tvárila zádumčivo, no možno iba nechcela priznať, že má Hedviga pravdu. Pristihla sa, ako ju pozoruje, čo ju trocha prekvapilo.

„Preboha, snád' nie som na baby?“ striaslo ju. V tom okamihu si však nebola istá či z tej predstavy, alebo od vzrušenia.

Zita tiež nevyzerala zle. Mala krátke hnedé vlasy, menšie prsia a trocha vypúlený zadok, ale mužom sa páčila. Nikdy nemala núdzu o nápadníkov.

„Čo je to dnes s tebou? Aj spiacu Vandu by si pokojne skryla do vrečka,“ zabfdla do nej Hedviga. Tá poznámka Zitu urazila, lebo porovnávať ju s Vandou bolo pre ňu čosi ako porovnávať vánok s hurikánom.

„Chceš ma vytočiť?“ zasyčala Zita a nahádzala spotené veci do tašky. Dnes vôbec nemala náladu na hlúpe reči.

Spiacu Vanda sedela nezúčastnene v kúte a slimačou rýchlosťou si balila veci. Vôbec nič a nikoho neriešila. Na svoje okolie pôsobila, akoby jej mozog pracoval o čosi pomalšie než všetky ostatné v miestnosti, čo jej však absolútne neprekážalo. Bola na nezájem zvyknutá, lepšie povedané, v tomto stave si hovala.

Zita a Hedviga nikdy nechápali, načo baba ako ona, ktorá o svoj zovňajšok vonkoncom nedbá, navštevuje hodiny aerobiku.

„Bud' je masochistka, ktorá sa vyžíva v utrpení, alebo naozaj nemá kam ísť,“ skonštatovala Zita.

„Ahoj, Vanda, tak zasa v utorok,“ zvolali tie dve, a kým sa Vanda stihla obrátiť, boli už na ceste domov.

„Počúvaj, Hedviga, takže Marcel u teba nemá žiadnu šancu?“

„Kristepane, to si ťa kedy stihol omotať?“ vyštekla Hedviga nahnevane.

„Nikto si ma neomotal. Iba ma poprosil, či by som sa za neho neprihovorila, aj keď som mu vravela, že je to hlúposť.“

„Tak nabudúce daj na svoj inštinkt a už sa ma na také sprostosti nepýtaj!“ zahriakla ju Hedviga.

„Dobre, nebudem, aj keď nechápem, prečo si voči nemu taká predpojatá?“

„Máš pravdu, som predpojatá a viac sa k tomu nemienim vyjadrovať!“ ukončila debatu.

Po zvyšok cesty sa už nerozprávali. Zita sa vo vnútri cítila urazená a Hedviga premýšľala kam a s kým večer vyrazí. Bola vyštudovaná chemička a práca v laboratóriu jej dávala istú voľnosť. Samozrejme, že sa musela zúčastňovať rôznych konferencií a niektoré projekty jej zhlkli všetok voľný čas, ale niekde medzitým sa cítila slobodná.

„Tak s tebou večer definitívne nemám rátať?“ spýtala sa Zity a zastala pred vchodom do činziaku.

„Dnes určite nikam nejdem, som totálne vyčerpaná. Okrem toho, zajtra ma čaká perný deň. Nie každý je laboratórny poval'ač, niekto musí tvrdo drieť, aby si zarobil na živobytie,“ vmietla jej do tváre Zita a pokračovala v ceste domov.

Hedvigy by sa to aj dotklo, keby si tú výčitku aspoň na sekundu pripustila, lenže to vôbec nemala v povahe. Z útrob značkovej kabelky vylovila kľúče a odomkla poštovú schránku, v ktorej už na ňu netrpezlivo čakali všetky letáky z obchodných reťazcov. Vybrala ich a vzápätí šmarila do koša v rohu chodby. Potom spokojne zamierila do bytu. Nenávidela hlúpe letáky hlúpych reťazcov a ženy, riadiace sa nimi, nazývala knedľami. Navyše, keď si len predstavila všetky tie nekvalitné potraviny plné umelých konzervantov, dvíhal sa jej z toho žalúdok. Nechápala, ako je možné, že predajcovia robia z konzumentov idiotov a že tí hlupáci im to doslova žerú. Bola si vedomá nelichotivej situácie v našom potravinárstve, preto si vyberala najmä biopotraviny, v horšom prípade potraviny s minimálnym množstvom éčok, čo bol väčšinou veľký problém. Odkedy napríklad kolega vo svojom výskume zistil, že klasická kyselka v umelohmotnom obale obsahuje nebezpečné E123, spôsobujúce rakovinu, začala nakupovať obyčajné citróny.

Zabuchla za sebou dvere tak hlasno, že to museli počuť susedia až na päťke. Vyzula si topánky na podpätkoch a vkĺzla do papúč. Byt zívaj prázdnotou. Mala v ňom iba minimum nábytku – stôl, kreslo, sedačku, stolík pod televízor a dve police plné kníh. Na stole ju čakal nedojedeny rožok z raňajok, šálka od čaju a nedopitá fľaša vína z večerajšieho večera. Zobrala do rúk ovládač, stlačila tlačidlo ON a naliala si vína.

„Hm, včera bolo fajn,“ pomyslela si. Tajne ju navštívil Dušan. Ale Zite to radšej nepovedala, lebo tá by jej kona-

nie nepochopila a nemala náladu na vysvetľovanie toho, čo s ňou robí nedostatok sexuálnej aktivity. Dušan mal so Zitou kedysi milostné pletky, ale nedopadlo to práve najlepšie. Keď ho Zita prichytila s inou, začínajúci románik okamžite ukončila. Odvtedy sa mu zdarne vyhýbala, o čom Hedviga, samozrejme, vedela, no nevzbudzovalo to v nej žiadne morálne zábrany. Dokonca ani včera večer voči Zite necítila žiadne výčitky.

Vybrala z tašky spotenú teplákovú súpravu a vložila ju do práčky. Nasypala prach, naliala aviváž a pustila základný program. Chvíľu len tak načúvala zvuku tečúcej vody, ktorou sa práčka samovoľne napúšťala a zistila, že hoci ten zvuk pôsobil akosi čudne, ju upokojoval. Po chvíli sa strhla a vrátila sa nazad do obývačky. Za hodinu by to malo byť opraté, dúfala, lebo za hodinu a pol sa má stretnúť s Kornelom. Odpila si z pohára, v správach práve dávali niečo o zdražovaní potravín a o zvýšení DPH. V tej chvíli sa v nej vzbúrila žlč. „Debilná politika!“ zakliala a od nervov si odhryzla zo skameneného rožka z raňajok.

„Zvykaj si, dievča, zvykaj na suchú stravu,“ akoby počula nepríjemný hlas úlisného politika s plešinou, vystupujúceho z obrazovky.

„Bastard!“ zrevala a vrhla sa na čiernu vec na stole a nacvičeným chmatom rázne prepla na hudobný program. Tam práve hrali nejakého amerického týpka, ktorý ceril zlaté zuby a okolo neho sa obšmietali štyri mulatky.

„O nič lepšie,“ pomyslela si Hedviga. Radšej však bude počúvať americkú hatlaninu, ako hlúpe argumenty slovenských politikov, ktorí sa snažia namastiť si vlastné vrecká.

Vošla do kuchyne a pri pohľade na lístok, pripnutý na chladničke, sa chytila za hlavu.

„Ja krava sprostá, zabudla som nakúpiť!“ zvolala nahlas a vtom jej napadlo, že si chcela na večeru urobiť zeleninový šalát s kuracím mäskom. Podišla k chladničke a opatrne ju otvorila, no na biely jogurt a plesnivú paradajku naozaj nemala chuť.

Zamračila sa pri pohľade na zelenú pleseň, rozťahujúcu sa na zošúverenej rajčine a zrazu ju naplo. Rozbehla sa na toaletu a len-len že sa nepovracala. Až teraz, s hlavou temer v záchode, si všimla tmavé fláky po stenách. Zbehla do špajze a v rukách zvierala pohár s čírou tekutinou. Celý obsah postupne vyliala po vnútornom obvode záchoda. Čosi zasyčalo ako práve prebudený had, a jeho útroby sa po chvíli zabeleli čistotou. Ešteže má doma kyselinu chlorovodíkovú a iné dôležité látky pre prípady ako tento.

„Byť chemikom sa oplatí!“ pomyslela si a išla vyvesiť práve dopratú bielizeň.

2. kapitola – Nenávid' blízneho svojho

Kornel bol bývalý frajer Hedviginej mladšej sestry, Simony. Nemali sa veľmi v láske, už odmalička spolu súperili o otcovu pozornosť. Ich otec bol riaditeľom miestnej obchodnej akadémie a jeho rukami, a to doslova, prešlo mnoho študentiek. Na svoje dcéry však totálne kašľal. Za ten čas, ktorý s nimi trávil, v nich dokázal vzbudiť absolútnu nenávisť. Hedviga vždy vynikala v chémii a matematike a Simona bola zasa dobrá v jazykoch. Namiesto toho, aby ich nasmeroval správnym smerom, hľadal v nich iba chyby, vravel im, aké sú neschopné. Jeho dcéry by mali vynikať úplne vo všetkom. Ani po rokoch im neodpustil, že nešli študovať k nemu na obchodnú akadémiu, ale na gymnázium. Dával im to celý čas dostatočne vyžrať, až kým neodišli na vysoké školy. Z Hedvigy sa napokon stala špičková chemička a Simona zvládla učiteľstvo na Univerzite Komenského so zameraním na nemčinu a francúzštinu. Ani po rokoch sa však sesterský vzťah veľmi nezlepšil, práve naopak. Obe totiž zdedili otcovu neústupčivú povahu. Vrcholom všetkého bolo, keď si mladšia Simona našla dokonalého priateľa Kornela, čo bolo pre Hedvigu absolútne šokujúce. Bola dosť sebavedomá na to, aby o sebe tvrdila, že vyzerá oveľa lepšie ako Simona. Už len tým, že nenosila odpudzujúce popolníky a, navyše, bola najmenej o desať kilogramov ľahšia. Kornel bol vysoký, celkom dobre vyzerajúci mladík s titulom PhDr. Hedvigu to rozčuľovalo do nepříčetnosti. Nevedela pochopiť, prečo taký inteligentný fešák zakopol práve o jej sestru. Naopak, Simona si týmto u otca poriadne šplhla.

„Vidiš, je mladšia a už má frajera, a ešte akého!“ oplieskal jej to otec s potešením o hlavu.

Netušil, že Hedviga mala iks frajerov, a to nerátala tých na jednu noc. Najradšej by mu to povedala, chrstla do tváre ako pohár studenej vody, ale tým by si len vykopala vlastný hrob. Zvolila teda úplne inú taktiku, pokúsi sa Kornela zdiskreditovať. Raz, keď Kornel sedel v obývačke a čakal na sprchujúcu sa Simonu, Hedviga sa chopila iniciatívy.

„Kornel, jednu vec celkom nechápem.“

„Akú?“ spýtal sa pokojným hlasom.

„Prečo strácaš čas s takou nezaujímavou osobou, akou je moja sestra?“

Otázka ho zjavne zaskočila, lebo v prvom momente sa nezmohol na nič iné ako pokrčenie ramenami.

„Povedz mi jednu jedinú vec, ktorá ti na nej imponuje,“ dobiedzala do neho.

„Hm, jej zmyselné pery a jazyk, vie s ním úžasne narábať!“ vyriekol napokon a usmial sa.

To ju ešte väčšmi rozhnevalo. „Bodaj by nie, má ho predsa študovaný!“ odsekla a vzdialila sa. Jej pokus o sestriino znemožnenie napokon zlyhal. Vtedy ešte netušila, že to bude práve Simona, ktorá Kornela odkopne kvôli nejakejmu sadlom obrastenému spolucestujúcemu z vlaku.

Až s odstupom času sa dozvedela, že vraj bol Kornel pre ňu až príliš perfektný a ona sama sa pri ňom cítila nedokonalá. Tak si našla niekoho seberovného. Jej psychike to úžasne pomohlo, ale u otca totálne klesla. Úplne s ňou prestal komunikovať. Hedvigu táto udalosť posadila naspäť do sedla.

Zopár rokov sa Hedviga a sestrin bývalý nevideli, až včera sa jej telefonicky ozval a požiadal ju o stretnutie. Bez váhania súhlasila.

Vonku fúkal studený jesenný vietor, ideálny na schnutie bielizne. Hedviga stála pred zrkadlom a natierala na seba všetky ženské vychytávky, ktoré ju mali urobiť atraktívnejšou. Už sa jej dlhšie nedarilo nadviazať vážny vzťah. Vôbec jej to neprekážalo, teda, aspoň tak to tvrdila Zite, no v skutočnosti sa cítila unavená a vyprahnutá.

Dušan bol super milenec, ale ako priateľ stál za figu borovú. Keď sa mu po sexe znova prekrvil mozog, stal sa z neho jeden arogantný narcis. Zato Kornel nielenže dobre vyzeral, ale bol aj šikovný; prakticky vo všetkých odvetviach. Aspoň tak si ho Hedviga pamätala z čias, keď ešte chodil s jej sestrou, a to jej pokojne stačilo na to, aby ho označila za ‚alfa‘ samca. Keby sa jej náhodou nepodarilo nájsť si do piatich rokov chlapa a otehotnieť, práve on by bol perfektným darcom spermií. Až pípnutie mobilu ju vyrušilo z myšlienok. Na displeji svietila správa: „O desať minút som u teba, Kornel.“

Hedviga si ešte prehrabla vo vlasoch, uchlipla z včerajšieho vína, no vzápätí jej napadlo, že nechce páchnuť ako jej kolegyňa Alica, ktorá potajme nasáva a nechutne jej páchne z úst. Vzala si naraz dve mentolové žuvačky a vtom zavibroval telefón.

„Myslela som, že zazvoní na zvonček,“ nazdala sa a zodvihla bez toho, aby sa pozrela, kto volá. „Hneď som dole,“ zaševelila.

„Ahoj, Hedviga, chcel som sa spýtať, či si nechceš zopakovať včerajšok. Ako však počujem, tak zrejme áno,“ ozvalo sa v telefóne.

Zdesene zastala a zalapala po dychu: „Dušan, to si ty?“

„Čakala si niekoho iného?“

„Hm, dnes určite nič nebude, už niečo mám!“

„Pokiaľ si dobre pamätám, po tých pohároch vína, tak si vpravela, že nemáš na dnešok žiadne plány.“

„To bolo včera, dnes je všetko inak!“

„Si nejaká čudná, nemáš vypité?“

„Vždy si vedel dáme zalichotiť, dúfam, že už chápeš, prečo si stále sám.“

„Chápem, lebo som presne taký istý ako ty,“ zavrčal do telefónu, na čo mu Hedviga nekompromisne zložila. Bola už dolu na schodišti a ani v najmenšom nemala chuť vracat' sa nazad do bytu. Odkedy im nefunguje výťah, zdoláva denne štyri poschodia, čo by sa už pomaly aj mohlo odraziť na jej postave. Hoci podľa Dušana vyzerá v tridsiatke tak, že by jej mohla závidieť aj hocaká osemnásťka. Stála tam a pozorovala okoloidúcich. Striasla ju zima a chcelo sa jej na malú. Bola už tma, bála sa zbytočne ponevierať po sídlisku plnom asociálov a bezdomovcov. Tak len stepovala s prekříženými nohami ako moderátorka počasia a do toho jej ešte začalo škŕkať v žalúdku. Od obeda bolo ďaleko a pol suchého rožka jej žalúdočné kyseliny rozlepťali ako horúca panvica bravčovú masť.

Konečne uvidela svetlá prichádzajúceho auta. Zastalo priamo pred vchodom, na čo Hedviga vyskočila ako gazela, rýchlymi skokmi zdolala naraz niekoľko schodov a usadila sa na prednom sedadle luxusnej limuzíny.

„Ahoj, vyzeráš fantasticky,“ zalichotil jej Kornel a pobozkal ju na tvár.

Ona mala celkom iné pocity, doliehalo na ňu volanie prírody.

„Kam ideme?“ spýtala sa naoko pokojne.

„Poznám jednu útulnú reštauráciu.“

„Dobre tam varia?“ nenechala ho dokončiť.

„Najlepšie!“ odvetil presvedčivo.

„Tak poďme,“ zavelila a prekrížila si nohy.

Napriek tomu, že bol víkend, bola celkom hustá premávka. Kornel svojho bavoráka vôbec nešetril a štýlom plyn-brzda-plyn boli o desať minút na mieste.

„Prepáč, musím si prepudrovať nos!“ zvolala a odbehla na toaletu. V tej rýchlosti, bežiac na desaťcentimetrových podpätkoch, vyzerala ako Usain Bolt v plutvách. Všetko dopadlo tak ako malo, až na skutočný dôvod ich stretnutia. Po zdvorilostnej debatae o živote a jeho nástrahách sa Kornel konečne odvážil a vybalil svoj zámer. Vraj ani po rokoch nedokázal na Simonu zabudnúť. Že práve ona je ženou jeho života a po žiadnej inej netúži. Odvtedy, ako ho poslala k vode, stihol vystriedať tri ženy. Dve boli štíhle a jedna plnoštíhla, no žiadna z nich údajne Simone nesiahala ani po členky.

„Si idiot,“ odvetila sucho Hedviga.

„Ja viem, zamilovaný idiot,“ súhlasil Kornel.

„Nie, naivný idiot, s láskou to nemá nič spoločné!“ odsekla.

„Ako to myslíš?“

„Ani keby bola Simona sama, čo, pokiaľ viem, nie je, ani tak by som sa za teba neprihovorila!“

„Ale prečo, to ma tak nenávidíš?“
„Hlupák, nenávidím svoju sestru!“ vyriekla a hurónsky sa zarehotala.

Takú odpoveď Kornel nečakal.

„Chceš ma?“ spýtala sa ho znenazdajky. Iba nerozhodne pokrčil ramenami.

„Ak ti to pomôže, môžeš ma pri tom volať Simona,“ navrhla mu.

Na to sa mu rozžiarili oči ako sviečka na narodeninovej torte a ruka v ruke sa presunuli k nemu do bytu.

3. kapitola – Nepriateľ môjho nepriateľa je idiot

Kornelov byt vyzeral na prvý pohľad moderne. Ani sa po ňom však nestihla lepšie porozhliadnuť, pretože len čo vkročili do chodby, začala z Kornela strhávať šaty. Ten ju, napriek vzrušeniu, stihol upozorniť, aby si vyzula topánky, lebo nová podlaha ho stála hotový majetok. Na pár sekúnd ju to zabrzdilo, dokonca zauvažovala nad odchodom, ale keď Kornel prevzal iniciatívu, bolo všetko v poriadku. Hodil ju tvrdo na posteľ a potom pomaly a dlho súložili. Celý čas ju oslovoval Simona. Presne tak, ako mu to dovolila.

Hedviga sa po koite cítila ako handra. Až teraz začala chápať sestrine pocity. Kornel bol pri každej činnosti perfektný, no aj u neho platilo porekadlo: “Nie je všetko zlato, čo sa blyští!” Čo ju však úplne zarazilo, bolo, že ani nepočkal, kým ich ukojené telá vychladnú, chcela ho ešte chvíľu objímať a škrabkať vo vlasoch tak, ako to majú chlapi radi, teda aspoň doteraz si to myslela. On však hneď po tom, ako skončil, vbehol do sprchy a pustil na seba prúd horúcej vody. Vraj nenávidí, keď mu po tele steká pot. Nechal ju tam pohodenú ako starú deku na dvore. Takéto správanie sa jej absolútne nepáčilo. Sadol na ňu smútok. Zachumlala sa do periny a zasnívala sa. Predstavila si okamih, keď po dobrom sexe príde ďalší a za ním ešte jeden, a potom noc. Telo vedľa tela. Ruka v ruke, ruka v tele, telo v ruke, telo v tele. Jeho chrápanie, tiché zívnutie a napokon spoločné ranné prebúdzanie. Také čosi už dávno nezažila. Nechala sa unášať fantáziou až do prí-

chodu navoňaného Kornela a jeho bezohľadného vetrania. Otvoril okno i dvere dokorán. Stupňujúci sa chlad ju prinútil vstať z postele, so zamračenou tvárou pozbierať rozhádzané oblečenie zo zeme a obliecť sa.

„Ty sa ani neosprchuješ?“ spýtal sa vyčítavo.

„Načo, veď som sa večer,“ odvrkla mu.

„Ja len, že to nevyzerá príliš dobre.“ Ukázal na jej spotené mapy pod pazuchami.

„To je teraz nový trend, vôňa matky prírody,“ vyštekla.

„Mne sa viac páčiš, keď voniaš značkovým parfumom.“

„A mne zasa, keď smrdíš potom po sexe.“

„Počúvaj, ty nefetuješ náhodou?“

„Debil! Keby si vedel, aké svinstvo obsahuje tá tvoja stoeurová kolínska, radšej by si smrdel ako sedliak po hnoji,“ zvrieskla Hedviga.

„Moja, tá chémia ti už lezie na mozog,“ poznamenal sucho.

„A tebe tá tvoja zadubenosť a moja sestra!“ Nato sa postavila, obula si topánky a čo najrýchlejšie zamierila k dverám.

„Hneváš sa?“ zakričal za ňou. Hedviga neodpovedala.

Vkĺzla do výtahu a už jej nebolo. Zrazu nevnímala tmu, strach, ani samotu. Iba zúrivosť, ktorá sa jej zmocnila až tak, že dostala chuť na cigaretu. Odkedy jej diagnostikovali začínajúcu astmu, zľakla sa, a s fajčením nadobro skoncovala. Aj tí bezdomovci a asociáli na sídlisku sa teraz zdali prívetivejšími ako pán dokonalý idiot. Napadlo jej, že porekadlo: „Nepriateľ môjho nepriateľa je môj priateľ,“ by mali zmeniť na: „Nepriateľ môjho nepriateľa je